

Скъпи Артър,

Мина много време от последното ми писмо, но сега покрай Коледните празници най-после ти пиша на спокойствие. Случи се нещо много странно. Но ще започна от самото начало.

Беше една студена ноемврийска вечер. Тъкмо щях да си лягам, когато някой звънна на вратата. Отворих вратата, но нямаше никого. Бяха оставили само един пакет, добре опакован в хартиенокафяво и завързан с канап. Имаше и малко етикетче, на което пишеше: „ Господн Аксел „.

Много ми се спеше, затова, колкото и да бях любопитна, оставих пакета, за да го отворя на следващия ден.

Вече бе сутрин и единствените ми задачи за деня бяха да взема материали за коледни подаръци от отсрещния магазин - „ Сръчко“. Тъкмо докарвах нови. Седях там близо час, не можех да се наситя на уникалните неща, които носеха. Най-после се качих унас. Пакетът ме чакаше на масата. Седях на един стол и съвсем внимателно развързах панделката. Под хартията имаше една великолепна кутия, а вътре в нея една малка камбанка. Дори не знам кой е този „ Господин Аксел“. Оставих камбанката на нощното шкафче до леглото си. Сутринта я изпробвах и малко след това се звънна на вратата. Отвън соеше момиче, русо, със светла кожа и със сини очи.

- Здравейте, как мога да ви помогна?- попитах аз.
- Свързахте се с централата на ангелите.
- Сигуно сте сгрешили адреса.
- Не, не съм. Вие сте Виолета Богданова. Преди един ден получихте пратка от света на ангелите – камбанката. Тя ви свързва с нас. Аз съм Андреа – ангелът екскурзовод, аз съм първият ангел, който избраните хора виждат. Ела да ти покажа другите ангели!

Тя ме хвана за ръката и тръгнахме по коридора, но там не седеше обичайната маса с цветя, а една голяма дървена врата.

- Винаги ли е имало врата там? Мислех, че там има маса с цветя и... и... - едвам продумах аз.
- Ангелите могат да отворят портали почти навсякъде. Ето че пристигнахме!

Всичко там беше свършено. Докато ние в човешкия свят изкарвахме сурова зима, там слънцето грееше, птичките пееха. Ангелите се разхождаха по летни дрехи, но винаги бели, много светлорозови или много светлосини.

- Първо ще ти покажа къде работим.

Отлетяхме към една огромна сграда, вътре имаше милиони, не - милиарди ангели.

- Всички работят според възраста си. Най-младите са най-отдолу, по-старите по-нагоре, а най-отгоре седи нашият шеф, ангелът, без когото щяхме да сме загубени – господин Аксел. Хайде сега да продължаваме.

Полетяхме със скоростта на светлината.

- А тази сграда каква е? - заинтересувах се аз.
- От тук се отворяят порталите в ангелския свят. А сега да преминем на това, за което сме тук. Сигурно не знаеш, че в теб също има ангел, е... поне имаше. Когато човек спре да

вярва в чудесата, ангелът му изчезва. Сега нашата задача е да ти намерим нов ангел.
Мисля, че се сещам за един.

Полетяхме право напред и след минута най-много пристигнахме.

- Това е къщата на Анастасия. Тя е най-креативният ангел. Само трябва да попитаме господин Аксел дали тя е свободна, но би трябвало да е, щом е в къщата си. Ти стой тук, връщам се след малко.

Бях толкова любопитна, идваше ми да звънна на вратата, но имах чувството, че ще стане нещо лошо, много лошо. Ето, че Андреа се върна.

- Както предположих, тя е свободна. Сега само трябва да отидем до сградата с порталите.
- Но защо като тя няма да е там?

- Кой ти каза, че няма да е там? Господин Аксел трябва да я е уведомил.

Когато пристигнахме, тя вече беше там. Много приличаше на Андреа, но имаше една малка разлика – роклите им. Роклята на Андреа беше леко преминаваща от бяло към розово, докато на Анастасия бе чисто бяла.

- Хайде да тръгваме! – каза Анастасия и кимна леко с глава.

Когато се върнахме обртно, тя предложи да прекараме следобеда заедно, за да се опознаем. Беше много забавно, правехме коледни картички и подаръци.

- Когато се събудиш утре, вероятно няма да ме има, е поне няма да ме видиш, защото тогава вече ще съм вътре в теб, изпълнявайки ролята на съвеста ти.

Много дълго време бях с Анастасия и до днес тя все още ме защитава, но дори да не се появява пред мен физически вече, всеки път, щом видя някого да прави нещо добро за другия или щом аз го направя, образът ѝ се появява пред очите ми.

А как минаха твоите празници? Очаквай другите ми писма.

Най-добри пожелания, Вили.

Виолета Богданова – 5. Клас
ЧСОУ „ЕСПА”, гр. София